

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce: J.J.**, IČ: 88001971, se sídlem ..., *zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4*, **proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.9.2014, čj. DSH/8633/14,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.9.2014, čj. DSH/8633/14 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, Odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*) ze dne 26.6.2014, čj. MMP/138965/14 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), podle kterého se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o silničním provozu“*) a byla mu uložena podle § 125f odst. 3 za využití § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 2.300 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce požadoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

2. V žalobě žalobce tvrdil, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán správní delikt provozovatele projedná jen tehdy, pokud „*učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku*“, a to se v nyní napadané věci nestalo. Žalobce správnímu orgánu sdělil identitu řidiče vozidla, proto nebyl naplněn důvod pro zahájení řízení dle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, ani podle písm. b), neboť provozovatel má dle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu za povinnost znát totožnost osoby, které svěří vozidlo k řízení, proto je jeho sdělení o identitě této osoby skutečností dostatečně odůvodňující zahájení řízení o přestupku proti této osobě. V takovém případě tedy nebyla naplněna podmínka pro zahájení řízení o správním deliktu. Pokud by se soud s tímto výkladem neztotožnil, tak i v takovém případě nebyly splněny podmínky po zahájení řízení o správním deliktu, a to pro nesplnění podmínky stanovené v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, tj. že správní orgán správní delikt projedná jen tehdy, pokud „*učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku*“. Je pak otázkou výkladu, co vše musí správní orgán vykonat, aby bylo možné jeho úkony hodnotit jako „*nezbytné kroky ke zjištění pachatele*“. V projednávané věci správní orgán předvolal k podání vysvětlení označeného pachatele. Dle názoru žalobce je takový úkon shodný s tím, jakoby neučinil nic. Bylo by naivní, kdyby se správní orgán domníval, že skutečný pachatel přestupku se ke správnímu orgánu dostaví a ze spáchání přestupku se dozná. Správní orgán je povinen sám činit kroky, nikoliv spoléhat na zázraky, či jiné, v kontextu trestního práva zcela nepravděpodobné situace. Správní orgán mohl přitom předvolat alespoň provozovatele vozidla. Právě provozovatel oznámil identitu řidiče. Je tedy zřejmé, že věděl, kdo jeho vozidlo řídil a s ohledem na fakt, že se jednalo o právnickou osobu, bylo též pravděpodobné, že tato bude schopna své tvrzení, na výzvu správního orgánu doložit (knihou jízd, smlouvou o zápůjčce motorového vozidla, svědectvím vlastním či třetí osoby). Správní orgán však po žalobci ani podání vysvětlení, ani doložení svého tvrzení nepožadoval. Řízení proti žalobci pak správní orgán zahájil jen pro svou vlastní pasivitu, neboť se nesnažil učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jak mu ukládá zákon. Přitom správnímu orgánu postačovalo, aby žalobce (provozovatele) předvolal k podání vysvětlení a dotázal se jej, zda může označit důkazy na podporu svých tvrzení (případně jej k tomu vyzval). Jak žalobce následně zjistil, správní orgán vyhotovil „předvolání k podání vysvětlení“, kterým chtěl získat vyjádření od žalobce, toto však doručoval společnosti FLEET Control, s.r.o., jako údajnému zástupci žalobce. Takový postup je nutno vnímat jako nesprávný, neboť podání vysvětlení je ze své povahy osobní úkon, kde vysvětlující nemůže být nahrazen zástupcem. Jde tedy o úkon, který musí jeho adresát ve smyslu § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (*dále jen „správní řád“*) vykonat osobně. Nadto, před zahájením řízení nelze dovodit účinky zmocnění dle správního řádu, neboť ten omezuje právo účastníka zvolit si zmocněnce až na zahájená řízení (§ 33 správního řádu: *účastník si může zvolit zmocněnce*). Na plnou moc udělenou před zahájením řízení lze hledět jako na obecnou plnou moc dle čl. 37 Listiny základních práv a svobod, kdy takové zmocnění nemůže být uděleno k doručování písemností, neboť to umožňuje pouze zmocnění dle speciálního právního předpisu (správního řádu), který jeho využití omezuje na zahájená řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2011, čj. 9 As 87/2010-77). Z výše uvedeného tedy vyplývá, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu

provozovatele vozidla v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť se nesnažil provést jakýkoli krok k tomu, aby předně prokázal spáchání přestupku konkrétní osobě. Nezahájil řízení o přestupku, ač mohl, neboť mu bylo známo, kdo přestupek spáchal, ani se nesnažil informaci (tvrzení žalobce o identitě řidiče - lze stavět na roveň oznámení o přestupku) prověřit, shromáždit důkazní prostředky na její podporu. Správní orgán přestupek nešetřil a postupoval tak v rozporu s § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu.

3. Žalobce v žalobě dále namítal, že žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Dle žalobce jej takový postup krátil na právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i na právu podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce, a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (zásada bezprostřednosti). Obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku či trestného činu. Obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „*trestních obvinění*“. V takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem (§ 2 odst. 11) a zákonem č. 200/1990, o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o přestupcích“*) – (§ 74 odst. 1), konat ústní jednání. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23.5.2005, čj. 6 As 8/2005-66 a ze dne 31.5.2007, čj. 8 As 29/2007-121.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. K námitce, nezahájeného řízení o přestupku uvedl, že žalobce v případě skutku z 10.9.2014 sdělil hned dvě osoby řidiče, poprvé osobu p. L., zastoupeného obecným zmocněncem P.K., a podruhé přímo P.K. Zmocnění p. L. bylo doloženo plnou mocí s padělaným úředním razítkem, navíc je ve spisu prokázáno, že se p. L. nedaří doručovat. Jsou tedy důvodné pochybnosti o existenci jeho osoby. P.K. je obecným zmocněncem, který nabízí své služby úplatně prostřednictvím webu www.nechcipokutu.cz a v řízení o přestupcích resp. právních deliktech různých osob vystupuje opakovaně, buď jako zmocněnec, nebo jako údajný řidič. P. K. byl předvolán k podání vysvětlení, k němuž se však nedostavil. Z uvedeného je zřejmé, že obě osoby byly uvedeny zcela účelově. Tvrzení žalobce ohledně identity řidiče si navíc protiřečilo. Takováto tvrzení neodůvodňují zahájení řízení proti konkrétní osobě. V druhém případě, pak na výzvu správního orgánu nebyla sdělena žádná osoba. Výzva přitom byla doručena přímo žalobci, který tuto osobně převzal. K námitce, že nebyly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, žalovaný uvedl, že prvostupňový správní orgán doručoval předvolání k podání vysvětlení zástupci žalobce společnosti FLEET Control, s. r. o., dle žalovaného však toto pochybení nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. V případě skutku ze dne 10.9.2014 žalobce sdělil pokaždé jiné osoby, navíc zjevně účelově. Jakékoliv další tvrzení žalobce by tedy bylo zcela nevěrohodné a nemohlo by být podkladem pro zahájení řízení o přestupku vůči konkrétní osobě. Prvostupňový správní orgán neměl pochyby o účelovosti žalobcových tvrzení, proto nebylo třeba jej vyzývat k doložení tvrzení. V případě skutku ze dne 18.9.2014 žalobce neuvedl žádného řidiče, ačkoliv výzvu osobně převzal. Podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu je sdělení o totožnosti řidiče podáním vysvětlení. V obou případech byly výzvy doručeny přímo žalobci. Žalobce byl tedy vyzván k uvedení údajů o

řidiči, přičemž není účelem řízení provozovatele, který již byl řádně vyzván, opětovně vyzývat k uvedení údajů o osobě řidiče. Pokud prvostupňový správní orgán dále vyzýval provozovatele k podání vysvětlení za situace, kdy uvedl osoby zjevně účelově označené, popř. nesdělil totožnost řidiče, jedná se o úkony nadbytečné a skutečnost, že byly výzvy k podání vysvětlení nesprávně doručovány zmocněnci, tedy nemůže způsobovat nezákonnost. Žalobce mohl uvést identitu řidiče. Dle žalovaného žalobce nebyl zkrácen na svých právech. K rozsahu nezbytných kroků ke zjištění řidiče, žalovaný uvedl, že lze realizovat pouze takové kroky, které ke zjištění řidiče mohou skutečně v závislosti na okolnostech daného případu vést. Za situace kdy řidič vozidla nebyl na místě zastížen a o sejmutí technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla požádala tatáž osoba, která je provozovatelem (byť vozidlo je registrováno na J.J. jako fyzickou osobu podnikající, fyzicky se jedná o jednoho a téhož člověka bez ohledu na to, zda zrovna vystupuje jako podnikatel či nikoliv) a nebyly zjištěny žádní svědci, není již možné obstarat jiné podklady. Výzva provozovateli ke sdělení totožnosti řidiče je tedy jediným možným a nezbytným úkonem. Pokud provozovatel údaje o totožnosti řidiče nesdělí nebo sdělí zjevně nepravdivé, není možnost, jak jinak zjistit skutečnou osobu řidiče.

5. K námitce, že bylo dokazování nezákonně provedeno mimo ústní jednání, žalovaný uvedl, že procesní úprava řízení o správních deliktech vyplývá ze správního řádu, který v § 49 odst. 1 nestanoví obligatorně konání ústního jednání (jako je to stanoveno v § 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Konání ústního jednání správní řád nevylučuje, jeho konání je však fakultativní s tím, že správní orgán ústní jednání může nařídít dle své úvahy. V případech, kdy konání ústního jednání není stanoveno zákonem, je konáno za splnění podmínky nezbytnosti, tedy pouze v těch případech, pokud je to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. Taková situace v případě žalobce nenastala, neboť jednání neznámých řidičů bylo řádně zadokumentováno listinnými podklady a dokazování se neprovádělo nad rámec těchto podkladů, které byly součástí spisové dokumentace již v době zahájení řízení. Žalobce byl v oznámení o zahájení řízení řádně poučen o tom, že je oprávněn nahlížet do spisu a dále, že se může v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu k těmto podkladům vyjádřit, k čemuž mu byla stanovena lhůta deseti pracovních dnů. Žalobce tohoto práva nevyužil, přičemž žalobci nebylo znemožněno se v předmětné lhůtě dostavit k prvostupňovému správnímu orgánu a ústně se k věci vyjádřit, navrhopvat důkazy atd. Stejnou absenci aktivity žalobce projevil i v odvolacím řízení, když podal pouze blanketní odvolání, které nebylo ani přes výzvu doplněno. Žalobce mohl uplatnit všechny v žalobě uváděné námitky již v odvolacím řízení, zůstal však pasivní. Dle žalovaného nebyl žalobce v řízení krácen na svých procesních právech a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalovaný nezpochybňoval, že se i v případě správního deliktu jedná o trestní obvinění, avšak konstatoval, že uplatnění analogie legis je na místě pouze v případě, kdy zákon danou situaci neupravuje. Jelikož však správní řád nestanoví povinnost konání ústního jednání v řízeních o tzv. jiných správních deliktech a tuto povinnost nestanoví ani zákon o silničním provozu, jakožto zvláštní zákon, není na místě analogii k zákonu o přestupcích či trestnímu řádu uplatnit. Žalovaný rovněž nezpochybňoval judikaturu Nejvyššího správního soudu či nálezy Ústavního soudu, uvedl však, že jejich závěry nelze aplikovat na posuzovaný případ. Odpovědnost za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je koncipována jako objektivní, kdy jedinými liberačními důvody jsou důvody dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu (odcizení předmětného vozidla,

odcizení RZ, žádost o změnu provozovatele vozidla). O možnosti uplatnit tyto důvody, jakožto i nahlížet do spisu a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí byl žalobce v oznámení o zahájení správního řízení o správních deliktech vyrozuměn, těchto možností však nevyužil. Dle žalovaného tak nekonáním ústního jednání nedošlo k porušení procesních práv žalobce, žalobcem zmiňovaných zásad správního řízení, zásad stanovených Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod ani k porušení základních práv garantovaných Listinou základních práv a svobod a Ústavou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

6. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

7. Žaloba není důvodná.

Skutkový základ věci

8. Městská policie Plzeň oznámila dne 10.9.2013 prvostupňovému správnímu orgánu přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívající v tom, že dne 10.9.2013 v 13:50 vozidlo Volkswagen Passat, RZ: ..., černá metalíza parkovalo v Bezručově ulici v Plzni v úseku označeném dopravní značkou „IP12“ rezervé s dodatkovou tabulkou „08-06 hod. vyhrazené s platnou parkovací kartou, zóna A, 06-08 hod. bez omezení“, aniž by ve vozidle byla viditelně umístěna parkovací karta. Na pravé přední kolo vozidla byl v 13:55 nasazen technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla a ve 14:45 se dostavil k vozidlu žalobce a požádal příslušníky městské policie o sejmutí technického prostředku, který byl sejmut ve 14:49. Na místě byla pořízena fotodokumentace přestupku. Z karty vozidla soud zjistil, že provozovatelem vozidla je žalobce. Prvostupňový správní orgán vyzval žalobce výzvou ze dne 30.9.2013, čj. MMP/202187/13 k uhrazení částky 300 Kč nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla RZ: ... v době spáchání přestupku. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce, společnosti FLEET Control s.r.o., správnímu orgánu dne 28.10.2013 sdělil totožnost řidiče – M.H.L., nar. ..., bytem ..., který byl zastoupen P.K., nar. ..., trvale bytem Součástí sdělení totožnosti řidiče byla i plná moc ze dne 11.7.2013 udělená M.H.L. – P.K. opatřená legalizací JUDr. Ivy Šmídové, notářky v Praze. Soud ze správního spisu dále zjistil, že plná moc ze dne 11.7.2013 udělená M.H.L. – P.K. byla ověřená padělaným razítkem JUDr. Ivy Šmídové. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce, společnosti FLEET Control s.r.o., prvostupňovému správnímu orgánu dne 3.12.2013 sdělil jiné jméno řidiče, a to P.K. Prvostupňový správní orgán předvolal žalobce k podání vysvětlení (výzva ze dne 18.12.2013, čj. MMP/264280/13). Předvolání bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 18.12.2013. Žalobce se ve stanovený den a hodinu nedostavil. Prvostupňový správní orgán vyzval znovu žalobce

k podání vysvětlení (výzva ze dne 12.2.2014, čj. MMP/031111/14). Předvolání bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 12.2.2014. Žalobce se k podání vysvětlení opět nedostavil ani nikterak nereagoval. Prvostupňový správní orgán předvolal k podání vysvětlení P.K. (výzva ze dne 3.3.2014, čj. MMP/044949/14). Rovněž P.K. se k podání vysvětlení nedostavil ani nikterak nereagoval. Součástí správního spisu jsou i předvolání M.H.L. k podání vysvětlení v jiných věcech (sp. zn. SZ MMP/156253/13, sp.zn. SZ MMP/137754/13, sp. zn. SZ MMP/149809/13 a sp. zn. SZ MMP/149809/13), která se jmenovanému nepodařilo doručit. Prvostupňový správní orgán po té věc podle 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil, neboť nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě (záznam o odložení věci ze dne 1.4.2014, čj. MMP/070719/14).

9. Městská policie Plzeň oznámila prvostupňovému správnímu orgánu dne 18.9.2013 přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívající v tom, že dne 18.9.2013 v 12:20 vozidlo Volkswagen Passat, RZ..., černá metalíza parkovalo v Bezručově ulici v Plzni v úseku označeném dopravní značkou „IP12“ rezervé s dodatkovou tabulkou „08-06 hod. vyhrazené s platnou parkovací kartou, zóna A, 06-08 hod. bez omezení“, bez viditelně umístěné platné parkovací karty. Na levé přední kolo vozidla byl ve 12:25 nasazen technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla, který byl po té, kdy bylo žalobcem požádáno o jeho sejmutí, ve 14:52 sejmuto. Byla pořízena fotodokumentace vozidla. Z karty vozidla soud zjistil, že provozovatelem vozidla je žalobce. Prvostupňový správní orgán vyzval žalobce výzvou dne 30.9.2013, čj. MMP/202166/13 k uhrazení částky 500 Kč nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla RZ: ... v době spáchání přestupku. Výzva byla žalobci doručena dne 8.10.2013. Prvostupňovému správnímu orgánu byla poté dne 28.10.2013 doručena plná moc udělená žalobcem společností FLEET Control s.r.o. Žalobce nesdělil totožnost řidiče vozidla RZ: ... v době spáchání přestupku. Prvostupňový správní orgán předvolal žalobce k podání vysvětlení (výzva ze dne 6.12.2013, čj. MMP/254460/13). Předvolání bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 6.12.2013. Žalobce se nedostavil. Prvostupňový správní orgán předvolal žalobce znovu (výzva ze dne 12.2.2014, čj. MMP/030949/14). Předvolání bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 6.12.2013. Žalobce se opět nedostavil. Prvostupňový správní orgán po té věc podle 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil, neboť nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě (záznam o odložení věci ze dne 1.4.2014, čj. MMP/070349/14).

10. Následně sdělil prvostupňový správní orgán žalobci jako provozovateli obou výše uvedených vozidel zahájení řízení o správních deliktech provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (oznámení ze dne ze dne 2.4.2014, čj. MMP/071832/14). Příkazem ze dne 30.4.2014, čj. MMP/095136/14 uložil žalobci pokutu ve výši 2.300 Kč. Žalobce podal prostřednictvím zmocněnce, společnosti FLEET Control s.r.o., proti příkazu odpor. Prvostupňový správní orgán proto oznámil žalobci pokračování v řízení o správních deliktech podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a podle § 51 odst. 2 správního řádu žalobci oznámil, že dne 9.6.2014 od 14:00 hodin budou v budově Magistrátu města Plzně (Plzeň, Kopeckého sady 11, 1.patro, místnost č. 130) provedeny mimo ústní jednání důkazy a tyto konkrétně označil (sdělení ze dne 27.5.2014, čj. MMP/116106). Uvedené oznámení bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 27.5.2014. Součástí správního spisu je protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání ze dne 9.6.2014, čj. MMP/126243/14 podepsaný

oprávněnou úřední osobou. Při provádění důkazů byla přítomna referentka oddělení dopravních přestupků. Žalobce se k provádění důkazů nedostavil. Prvostupňový správní orgán oznámil žalobci, že došlo dne 9.6.2014 k dokazování mimo ústní jednání (sdělení ze dne 10.6.2014, čj. MMP/127322/14) a vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve lhůtě pěti pracovních dnů od doručení usnesení (usnesení ze dne 10.6.2014, čj. MMP/127311/14). Vyrozumění bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 10.6.2014. Žalobce se ve stanovené lhůtě nedostavil ani se nevyjádřil.

11. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci, jako podnikající fyzické osobě, provozovateli vozidla, uložena podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, za současného využití ustanovení § 125g odst. 3 a § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona, pokuta ve výši 2.300 Kč, „*neboť se dopustil opakovaně správního deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla tov. zn. VW Passat, RZ: ..., v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť na podkladě oznámení Městské policie Plzeň, bylo zjištěno, že:*

- *dne 10. 9. 2013 v době nejméně od 13:50 hod. do 14:45 hod. neznámý řidič s předmětným vozidlem zastavil a stál v Plzni, na vozovce ulice Bezručova, v úseku označeném dopravní značkou IP 12 (vyhrazené parkoviště) s dodatkovou tabulkou "08 - 06 hod. vyhrazené s platnou parkovací kartou Zóna A, 06 - 08 hod. bez omezení", přičemž ve vozidle nebyla viditelně umístěna parkovací karta,*

- *dne 18. 9. 2013 v době nejméně od 12:20 hod. do 14:45 hod. neznámý řidič s předmětným vozidlem zastavil a stál v Plzni, na vozovce ulice Bezručova, v úseku označeném dopravní značkou IP 12 (vyhrazené parkoviště) s dodatkovou tabulkou "08 - 06 hod. vyhrazené s platnou parkovací kartou Zóna A, 06 - 08 hod. bez omezení", přičemž ve vozidle nebyla viditelně umístěna parkovací karta, kdy tato jednání vykazují shodně znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu“.* Prvostupňové rozhodnutí je odůvodněno tím, že správní orgán prvního stupně nemá žádné pochybnosti o porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, které vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, pachatel přestupku přes všechny nezbytné kroky správního orgánu nebyl zjištěn, proto byla věc odložena, a provozovatelem vozidla je žalobce.

12. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím zmocněnce odvolání, které odůvodnil tím, že nebylo ve věci nařízeno ústní jednání a žalobce měl zájem účastnit se dokazování, jež očekával právě v průběhu ústního jednání a jeho práva tím byla krácena. Namítal, že nebyly podmínky pro zahájení řízení o správních deliktech, ale věc měla být řešena jako přestupky s konkrétními osobami přestupce, které mu byly známy.

13. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Napadené rozhodnutí odůvodnil tím, že procesní úprava řízení o správních deliktech vyplývá ze správního řádu, který v § 49 odst. 1 nestanoví obligatorně konání ústního jednání (jako je to stanoveno v § 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Konání ústního jednání správní řád nevylučuje, je však fakultativní s tím, že jej správní orgán může nařídit dle své úvahy podle okolností daného případu. V případech, kdy konání ústního jednání není stanoveno zákonem, je konáno za splnění podmínky nezbytnosti, tedy pouze v těch případech,

pokud je to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. Taková situace v případě žalobce nenastala, neboť jednání neznámých řidičů bylo řádně zadokumentováno listinnými podklady a dokazování se neprovádělo nad rámec těch podkladů, které byly součástí spisové dokumentace již v době zahájení řízení. Žalobce byl v oznámení o pokračování řízení řádně poučen o tom, v jakém termínu bude prováděno dokazování a byl oprávněn se jej účastnit. Současně byl poučen, že je oprávněn nahlížet do spisu a k věci se vyjadřovat a činit návrhy a dále, že se může v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu k podkladům vyjádřit, k čemuž mu byla usnesením stanovena lhůta. Žalobce tohoto svého práva nevyužil, přičemž mu nebylo nikterak znemožněno se k dokazování dostavit resp. se seznámit s podklady pro rozhodnutí, k věci se vyjádřit, navrhopvat důkazy atd. Žalobce však zůstal zcela pasivní. Stěží tedy může obstát tvrzení, že měl zájem účastnit se dokazování. K námitce, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu žalovaný uvedl, že u skutku ze dne 10.9.2013 žalobce na výzvu uvedl jako řidiče vozidla v době spáchání přestupku dvě rozdílné osoby, na předvolání správního orgánu k podání vysvětlení se nikdo nedostavil, správnímu orgánu tak nebyla známa totožnost řidiče a nebylo možno získat jiné podklady k objasnění totožnosti řidiče, jež přestupek spáchal. U skutku ze dne 18.9.2013 žalobce jako provozovatel vozidla řidiče ani přes doručení písemné výzvy neoznačil, na opakované výzvy k podání vysvětlení se nedostavil a z podkladů pro rozhodnutí nebyla známa žádná osoba jako potenciální řidič vozidla v době spáchání přestupku. Správní orgán prvního stupně tedy neměl jinou možnost než, podezření z přestupků dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložit a zahájit správní řízení o správních deliktech, přičemž byla obě protiprávní jednání projednávána ve společném řízení.

Právní hodnocení

14. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

15. Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu *právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud*

- a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
- b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
- c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*

16. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*

- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
- b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*

17. První námitka žalobce spočívala v tvrzení, že správní orgán neučinil v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Soud v souvislosti s touto námitkou odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.12.2014, čj. 3 As 7/2014-21 (dostupný na www.nssoud.cz), podle kterého „*evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.*“ Dále soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2015, čj. 8 As 110/2015-46 (dostupný na www.nssoud.cz), kde je uvedeno: „*Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjišťovat přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.*“ S argumentací v obou citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu se zdejší soud ztotožňuje a na jejich základě posuzoval první námitku žalobce v dané právní věci.

18. První námitka žalobce je nedůvodná. Tvrzení žalobce, že správní orgán mohl eventuálně ztotožnit řidiče vozidla jiným způsobem (například předvoláním žalobce jako provozovatele vozidla, dotazem na provozovatele vozidla k označení důkazů na podporu svých tvrzení) nemůže obstát. Prvostupňový správní orgán učinil ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu nezbytné kroky ke zjištění pachatele obou přestupků, když zaslal žalobci ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvu ke sdělení totožnosti řidičů vozidla v obou případech. Žalobce na výzvu prvostupňového správního orgánu (ze dne

30.9.2013, čj. MMP/202187/13) výslovně písemně označil jako řidiče přestupku ze dne 10.9.2013 nejprve M.H.L., o kterém bylo prvostupňovému správnímu orgánu známo, že se mu jako opakovaně označovanému řidiči v obdobných případech nedaří doručovat na sdělenou adresu, jak je doloženo ve správním spisu. Poté označil P.K., který je rovněž opakovaně označován jako řidič – přestupce, a ten se na předvolání prvostupňového správního orgánu (výzva ze dne 3.3.2014, čj. MMP/044949/14) nedostavil. U přestupku ze dne 18.9.2013 i přes výzvu správního orgánu (ze dne 30.9.2013, čj. MMP/202166/13) neoznačil žalobce jako řidiče žádnou osobu. Současně se přímo v době spáchání obou přestupků nepodařilo bezprostředně identifikovat řidiče vozidla. Nebylo povinností prvostupňového správního orgánu činit rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce za situace, kdy z místa samého neměl pro zjištění řidiče potřebné indicie a označení řidiče žalobcem jako provozovatelem vozidla zjevně nevedlo, resp. nemohlo vést, k nalezení a usvědčení pachatele přestupku (viz citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2015, čj. 8 As 110/2015-46). Za této situace neměl prvostupňový správní orgán žádnou další možnost pokračovat v šetření obou přestupků, proto správně řízení o přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Zcela v souladu s ustanovením § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu pak byl postup prvostupňového správního orgánu, když zahájil řízení o správních deliktech provozovatele vozidla, kterým byl žalobce.

19. Na tomto závěru soudu nic nemění skutečnost, že prvostupňový správní orgán zaslal v rámci zjišťování totožnosti řidičů, kteří se měli dopustit předmětných přestupků, předvolání k podání vysvětlení zmocněnci žalobce, a nikoliv žalobci osobně, jak to vyžaduje § 34 odst. 2 správního řádu. Důvodem opakované výzvy, tedy předvolání k podání vysvětlení, byla v případě přestupku z 10.9.2014 rozporná tvrzení žalobce, který k výzvě prvostupňového správního orgánu uvedl jako řidiče vozidla v době spáchání skutku dvě rozdílné osoby, a v případě přestupku z 18.9.2014 neoznámil totožnost řidiče vozidla. Pokud tedy prvostupňový správní orgán z těchto důvodů žalobce vyzýval opakovaně, je nutno tyto úkony hodnotit jako nadbytečné, učiněné na základě snahy prvostupňového správního orgánu odstranit rozpory v tvrzení, resp. netvrzení, žalobce jako provozovatele vozidla ohledně osob, které se měly dopustit předmětných přestupků. Proto tyto následně provedené úkony, byť byla výzva k podání vysvětlení doručována zmocněnci žalobce a nikoli žalobci, nemohly mít vliv na zákonnost odložení věci týkající se obou přestupků a následné zahájení řízení o správním deliktu s provozovatelem daného vozidla. Závěr správního orgánu prvního stupně a žalovaného o tom, že se žalobce dopustil správních deliktů podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, pak zcela odpovídá obsahu správního spisu.

20. Druhá námitka žalobce spočívala v tvrzení o porušení zásady ústnosti a bezprostřednosti. Žalobce namítal porušení čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (*dále jen „LZPS“*). Tvrdil, že má analogicky obdobná práva jako obviněný z přestupku či z trestného činu a namítal porušení zásady ústnosti a bezprostřednosti. Ani tuto druhou námitku žalobce neshledal soud důvodnou.

21. K námitce žalobce mířící na porušení ústnosti a bezprostřednosti nyní soudem posuzovaného správního řízení je vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.1.2016, čj. 9 As 139/2015-30 (dostupný na www.nssoud.cz) podle něhož: „K obecně aplikovatelným závěrům ve vztahu k dokazování v řízení před správními orgány v oblasti správního trestání dospěl v usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 – 82, publ. pod č. 2633/2012 Sb. NSS, rozšířený senát. Jeho závěry je nyní rozhodující senát vázán. Rozšířený senát mimo jiné uvedl, že principy ústnosti, přímosti a bezprostřednosti zajišťují, aby ten orgán, který rozhoduje o vině a sankci za správní delikt, byl autenticky přítomen a bezprostředně ovlivněn před ním provedenými důkazy, které zhodnotí a posléze z nich vyvodí správná a úplná skutková zjištění, podřadí je pod příslušnou právní kvalifikaci a konečně rozhodne o případné sankci. Dokazování tedy musí být primárně prováděno při ústním jednání, o jehož konání bude účastník sankčního řízení předem vyrozuměn ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu, aby mohl případně využít svého práva být přítomen a měl možnost se ke všem prováděným důkazům vyjádřit. Pouze výjimečně, za zákonem stanovených podmínek, lze dokazování připustit i mimo rámec ústního jednání, pak ale musí být o provedení takového důkazu vyhotoven protokol dle § 18 správního řádu. Právo účastníka být přítomen provedení důkazu však zůstává i nadále zachováno, a to v návaznosti na § 51 odst. 2 správního řádu. Na citované usnesení navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 8. 2013, č. j. 4 As 34/2013 - 24, z něhož vyplývá, že uvedené závěry rozšířeného senátu jsou obecně platné pro celou oblast správního trestání, a aplikoval je na případ správního deliktu podle zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví, vinařství a o změně některých souvisejících zákonů. V tomto rozhodnutí čtvrtý senát mj. uvedl, že správní řízení je obecně ovládáno zásadou písemnosti. Tento závěr nevyplývá z § 49 odst. 1 správního řádu, ale z § 15 odst. 1 správního řádu. Správní řád v případech, kdy nevyžaduje obligatorní konání ústního jednání, ponechává správním orgánům prostor k úvaze, zda je ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků řízení. Prostor pro takovou úvahu však není dán při dokazování, neboť požadavek, aby při dokazování byla účastníkům řízení přítomnost umožněna, vyplývá dle soudu přímo z § 51 odst. 2 správního řádu. Podle § 51 odst. 2 správního řádu má správní orgán provádět důkazy za přítomnosti účastníků řízení, a to buď při ústním jednání, o jehož konání musejí být účastníci řízení s dostatečným předstihem uvědoměni (§ 49 odst. 1), nebo mimo ústní jednání, přičemž v takovém případě musí o provádění důkazů účastníky řízení včas vyrozumět, nehrozí-li nebezpečí z prodlení (srov. VEDRAL. J. Správní řád – komentář, Praha: BOVA POLYGON, 2. aktualizované vydání, 2012, s. 520). Správní řád předpokládá možnost rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání, stejně jako možnost provést důkaz listinou mimo ústní jednání, nicméně k takovému postupu, jak je výše uvedeno, stanovuje určité podmínky. Především by měli být účastníci řízení o záměru správního orgánu provést důkaz listinou mimo ústní jednání včas vyrozuměni (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále by o tom měl být sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona). Podle § 53 odst. 6 správního řádu se důkaz listinou za přítomnosti účastníků provede tak, že se listina přečte nebo se sdělí její obsah.“

22. Stejně jako Nejvyšší správní soud v citovaných judikátech, bylo nutno i při posouzení důvodnosti druhé žalobcovy námítky (při vědomí, že žalobce jako obviněný ze správního deliktu má obdobná práva jako obviněný z přestupku nebo trestného činu) vycházet z toho, že se správní řízení obecně řídí zásadou písemnosti vyjádřenou v § 15 odst. 1 správního řádu,

podle něhož *jednotlivé úkony v řízení se činí písemně, pokud zákon nestanoví jinak nebo pokud to nevylučuje povaha věci. Jednotlivé sdělení v průběhu řízení lze vůči přítomnému účastníku řízení učinit ústně, pokud ten na písemné formě netrvá. Obsah úkonů prováděných jinou než písemnou formou se poznamená do spisu, nestanoví-li zákon jinak.* Dále pak z ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu, kde je uvedeno: „*Ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.*“ Jako případ, kdy zákon stanoví správnímu orgánu povinnost nařídít ústní jednání, lze uvést ustanovení § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kde je výslovně stanoveno, že o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. Takové ustanovení však v zákoně o silničním provozu není. Bylo tedy na prvostupňovém správním orgánu, aby vyhodnotil ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu, je-li nařízení ústního jednání ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka nezbytné. Správní orgán nepochybil, nenařídil-li ústní jednání, neboť v řízení o obou správních deliktech rozhodoval na základě listinných podkladů (důkazů) zadokumentovaných již v době zahájení řízení. Měl k dispozici oznámení Městské policie Plzeň o podezření z přestupku, kartu provozovatele vozidla Volkswagen Passat, RZ: ... a jak bylo podrobně popsáno v rámci první žalobní námítky, provedl šetření ke zjištění řidiče vozidla v případě obou zjištěných přestupků. Součástí podkladů v řízení o správních deliktech tak byl i záznam o odložení obou přestupků podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (záznam čj. MMP/070719/14 a čj. MMP/070349/14) a příslušná fotodokumentace. V daném správním řízení prvostupňový správní orgán rozhodoval o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit žalobce tím, že jako provozovatel daného vozidla v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Proto, pokud jde o podklady pro rozhodnutí a ve smyslu § 3 správního řádu o zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebylo nutné nařizovat ústní jednání ke splnění účelu řízení. Nařizovat ústní jednání nebylo nutné, resp. nezbytné, ani k uplatnění práv žalobce. Žalobce měl možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit a ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu se k nim vyjádřit. O tom byl poučen ve vyrozumění ze dne 10.6.2014, čj. MMP/127322/14. Ve správním řízení tak nedošlo k porušení zásady ústnosti.

23. V posuzovaném správním řízení nedošlo ani k porušení zásady bezprostřednosti. V té souvislosti je nutno citovat ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, podle něhož *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.* Podle § 18 odst. 1 správního řádu *o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol.* Prvostupňový správní orgán vyrozuměl žalobce s předstihem o provedení (listinných) důkazů mimo ústní jednání (vyrozuměním ze dne 10.6.2014, čj. MMP/127322/14), žalobce se k provedení důkazů mimo ústní jednání nedostavil a správní orgán o provedeném dokazování mimo ústní jednání sepsal ve smyslu § 18 správního řádu protokol (ze dne 9.6.2014, čj. MMP/126243/14). Současně

prvostupňový správní orgán vyrozuměním ze dne 10.6.2014, čj. MMP/127322/14 a usnesením ze dne 10.6.2014, čj. MMP/127311/14 poučil žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve lhůtě pěti pracovních dnů od doručení usnesení. Žalobce se k podkladům pro vydání rozhodnutí nevyjádřil. Prvostupňový správní orgán tak ve správním řízení o daných správních deliktech postupoval v souladu se zásadou bezprostřednosti, proto není důvodnou námitka žalobce o jejím porušení.

24. Nedůvodným je v této souvislosti namítané porušení čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Úmluvy a čl. 38 odst. 2 LZPS. Podle čl. 6 odst. 1 věty první Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“) *každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.* Podle čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy *každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva: obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru, nebo pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují.* Podle čl. 38 odst. 2 LZPS *každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem.* Článek 38 odst. 2 LZPS vychází z čl. 6 Úmluvy a v listině základních práv a svobod, je systematicky zařazen v hlavě páté nazvané Právo na soudní a jinou právní ochranu a vztahuje se na řízení před soudem. V daném případě postupoval prvostupňový správní orgán ve správním řízení o daných správních deliktech zcela v souladu se správním řádem, jak bylo výše uvedeno.

Závěr

25. Žaloba není důvodná, proto ji soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

26. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 29. ledna 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová